

בין נכסי דבש. שהוא בן שנה לנכסי איל שהוא בן שתי שנה: ס"ל כסף יעשה לשור האחד. כל נכסי שור אחד הן יומן קרוי שור ורש"י במנחות פי' דמיתורא לשון קדריש שכבר כתיב והקריב על בן הנקר מנחה וכן דריש בזבחים והראשון י"ל: ס"ל או לאיל הא'. כיון שהוא איל כל נכסיו אחד הן בין זקן או שהוא בין י"ג חדש: ס"ל או לפי כדכתיב. כל זה שם שבכבשים שוות הם כדכתיב: בין נכסי גדי. קטן למיש גדול: הגע עלמך. ופרוך הגע עלמך. שיממין חלי שנה עד שיבוא זמן המשמר שנית: ומשני שם משמר. של אותו שנת נמי היה כתוב עליו: ופרוך הגע עלמך.

ריבב"ן
מתני' לגמור חדרים. תשאים על שם שנייים בני טובים מתפרנסין ממנה בשחאי בנענעו שלח יתביישו: כלי שמאלו זו לורך נדק הכיס מניחין אותו. לנדי' ירושלמי תני קדשי מוצה מוילחין את הראוי לכן מקדשי בדיק הבית וילין קדשי בה"ב מוילחין את הראוי לכן מקדשי מוצה. ומניחין כלי שמאלו זו לורך בדיק הבית מניחין אותו והשאר נמכרין ומניחין נופלין ללשכת בדיק הבית ס"ד אותן שהקדישו לקדשי מוצה הקדישו וקמיה דמניחין נופלין ללשכת בדיק' כלומר בשעה שהקדישו עיקר קדושתן לנדי':

תקלין חרתין

הכחוד כי דכש שערין א' וילי צ' עשויים: ס"ל כסף יעשה לשור האחד. דבין גדול בין קטן נכסיו שוין א"ל מהכא דשור בן יומן קרוי שור כדכתיב שור או שבע או עז כי יולד: או לאיל לפי האמר. והלא כבר נאמר או לאיל תעשה מנחה: בן שנה. הוא ככש בן שנתיים הוא איל: ג'ן שלש. שהיה נכסיו יומר: ס"ל או לאיל. מבייחא אשמיטין. א"ר מעט שקריה איל הכל אחד. בן שנתיים וכן ג' או לפי כדכתיב לפי האמר ו'. והלא כבר נאמר או לאיל לנכש האחד: ככשה. וקנה דכבשים: ריבב"ן. וקנה דעזים: ס"ל או ג'. מבייחא: או בעזים. והלא עזים ככלל כבשים הם: גדי. היינו כחור: ס"ש. וכן: ג'ן. לוגין. הוא רביעיית הדין שהדין י"ב לוג ור"ה הדינא דבבלי (מנחות 65 ב 35 א): הגע עלמך ו'. אשמיטין מהדר ללומר מה בדיק שהיה כתוב עליו שם הדין יבול המיחא להמתין בשבוע האחרת שיגיע זמן זה הכחוד בחומת: שם משמר. ומשני שהיה כתוב שם המשמר והשאר אשמיטין: משמר אחד וכל הדין יבול המיחא להמתין להמתין עד שיחזור תהיה זה המצות: ופרוך הדין יבול ומשני שם יום ושם ודחש כחוב. שלח שייך שיממין זמן הדיק עד שילך בן: מתני' לפי שם תשאים. על שם שנתמין לנכש כסתר והמתפרנסים ממנה נופליים כסתר: ללשכת בדיק. ללשכת שנתיים כחובה כל דביק: גבי' לאורחין. מפני שהיו מתביישים לקבל מוצה ומניחין אתם ללשכת שנה לא היה לך: מניחין. לשון לעו: מפני. ממה שהיה נטיל: מלוא. דקדק: בלילה. משום מתן כסתר של מוצה היון ויורקין וזכרתי שופה אף: שהוא מסתכל במלוא. בהשכל וזכרתי שלח איה צויה פחיתות: שפולס ל' ירמיה ממוקם אחר דכתיב בית והון נחלת אבות. וכשנספק זה גמון זו שירד מנכסיו ירושמי ממוקם אחר להפרנסם מהמרים המשפיעים להם כאלומתי שהשפיעו לו: טול ואכסה פורע. דלמחר' בשבת (ק"ה ב) כי אחת עניא אקדיש ליה ריפתא כי היכי דליקדמו בנדין כי נגלג הוא מחזור בעולם כי שאם הוא לא פג עלו או בן עלו ואחרו במי' הקדיש עושה קולמות מוריש להו ומשער להו ו"ש ואחר פורע ציומא אחריתי: מן הדוה נכסי ו'. שאלו נתן לו בשר מרגולא כהרגלו היה חי: נחוס בדיק ע"י ע"מ ע"מ כ"י: איה סוי סבין ציומתי. ציומתי היו וקניס: ע"מ ריש שאם ו'. דגירסת הירושלי כל מונומתי של אדם קלובין מריה ועד יוה"כ. והיה דעמס ביה ממריה ועד יוה"כ הוא אקנת מונוס לכל השנה ולכן עד יוה"כ היו נטילין שיעדין לא קנב להם כחומר וישות בידם לטול מט"כ אחר יו"כ שכבר קנב להם פרנסתם על כל השנה מהסיבה שהיה בידם ולא היו רוצים לטול חכו דשחא בנן של כל השנה אללנו כבר: וכן עמי. עשה עמי דקדק והוא מ"ש יומר ממה שבעל הבית עושה עם העני בעני עושה עם בעל הבית ששאלמר ושם האיש אשר עשיתי וו': ס"ד לך. מוצעו זו וקנה לך מילופה בשר: ואלל. בשר שור ומת: להרוגו של נחמיה. שאילו נתן לו בשר מרגולא כהרגלו היה חי: נחוס בדיק ע"י ע"מ ע"מ כ"י: איה סוי סבין ציומתי. (כ"ה ב) וכאן יומר מדוקדקת: גם ו'. שהיה אומר על כ"ד גם זו נטובה: ודיון. בבבלי מפורש משא ג' תמוזים מאלל ומשמה ומגדים: מוזה שחין א'. שהיה נראה לענין מולה גדול ותל: וכן עמי. לא אמר כמוכרח לזה מאלל אלל שזכרה עמי בנתינתן לו ולא הפליג בקשמו בהדיא דלחיה לקמיה דבנימין דהדיק ור"ל הדין הם מוטלים כסנת מיתה שגדולי' היה מודרן ליתן מקב ועמה חשב בחיזומי יתן לו ומשום כבוד חמיו היה אן לדרכו ח"ש לבית חמיו: אשכחיה. בחיזומי דמית: אקדיס ו'. עמד לנגוד: עיני' דלא חמיו ו'. וה"ש עממו על שלח הביע גדול חוליו ותלישמו וה"ל דהודין: דלא פשען. כמ"ש פחות מפתח את ארץ וו': לך. שהיית נראה מולה גדול ופניו העירו זו: דלא רשעין. בתמיהה וגם אילו היה לך יומר בחיזומי מיראלו ודאגמו על העני היה מולאו עדין חי והיה מלינו: רביה דבדיה. ככל יום משום כבודו: חד ומן וו'. פ"א היו לרי' הא ברכתא שהוא דרך חכמה: דר"כ"י. נא חד סגי נהור למתו כדי שיאמרו אילו לא היה סגי נהור לא היה יומר כדי אלעזר בן יעקב למטה הימנו ועשו לו פרנסה בכבוד: מוזה פניו. שראה שפסידו על המדה כפי ערבו שהיו רגילים בני אדם ליתן לו: א"ל. רבי אלעזר בן יעקב יושב למטה ממך: וללי וו'. התלל הימנו נהור עליו: מגלת חסד. ששב למטה הימנו: שקעו אטוסי. שגנו צמי כנסיות אלו: כמה נפשוס וו'. וכי לא היו בני אדם שפירטו אותם שיעסקו בתורה:

לכך נחלקו בין נכסי עגל לנכסי שור ת"ל ככה יעשה לשור האחד מוגד שלא חלק בין נכסי עגל לנכסי שור או לאיל למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי בן שנה לנכסי בן שנתיים לכך נחלקו בין נכסי שנתיים לנכסי שלש ת"ל יאו לאיל האחד או לשה בכבשים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי בכש לנכסי איל לכך נחלקו בין נכסי כשבה לנכסי רחל ת"ל או לשה בכבשים או בעזים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי כבש לנכסי איל לכך נחלקו בין נכסי גדי לנכסי תיש ת"ל או בעזים הקיש שכן שבעזים לגדול שבתישים מה זה בשלש לוגין אף זה בשלש לוגין: ושם היום כתוב כו': (א) הגע בעצמך שוייג אותו היום שם משמר היה כתוב עליו הגע בעצמך שוייג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חודש היה כתוב עליהן אפילו רוצה לוייג אין מצוי לוייג:

הלכה ד מתני' "שתי לשכות היו במקדש אחת לשכת השאין ואחת לשכת הכלים ועניינים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי לשכת הכלים כל מי שהוא מתנדב כלי וזרקו לתוכה ואחת לשלשים יום הנובדין פותחין אותה וכל כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו והשאר (ב) נמכרין ודמיהן נופלין (ללשכת) לבדק הבית: גבי' ר"ה (ב) יעקב בר אבדי ור' יצחק בר נחמן הוון פרינסים והוון יתבין לר' חמא אבוי (ד) דר' יהושעיה דינר והוא יתיב ליה לחורנין רבי זכריה חתניה דר' לוי הוה הכל מליין עליו אמרין דלא צריך והוא נסב מן דדמך בדיק ואשכחין דהוה מפליג ליה לחורנין רבי חנינא בר פפא הוה מפליג מצוה בליליא חד זמן פגע ביה רבבון דרוחיא א"ל לא בן אפן ר' א' לתיסג גבול רעד א"ל ולא בן כתיב צמתן כסתר יכפה אף והוה מוסתפי מנייה וערק מן קומיו אמר (ב) רבי יונה אשרי נותן לרל אין כתיב כאן אלא אשרי משכיל אל דל זה שהוא מסתכל במצוה היאך לעשותה כיצד היה רבי (יוחנן) יונה עושה כשהיה רואה עני בן טובים שירד מנכסיו היה אומר לו בך בשביל ששמעתי שנפלה לך ירושה ממקום אחר מול ואת פורע מן הדוה נכסי הוה א"ל מתנה היא לך חייא בר אדא אית הוה סבין ביומיו מואן דהוה היב להון מבין ריש שתא לצומא רבא הוון נסבין מן בחר בן לא הוון נסבין אמרין ואודשתן גבן נחמיה (ב) איש שיחין פגע בו ירושלמי א' א"ל וזה עמי חדא תרגולא א"ל הא לך (ד) מומותיה דקופרד וזבין קופרד ואכיל ומית והוה צווה ואמר בואו אפרו להרוגו של נחמיה נחוס (ב) איש גם זו היה מולך דרוון לבית חמיו פגע בו מוכה שחין א' א"ל וזה עמי ממה דאית גבך אמר ליה מיהודר חור ושכחיה מית והוה אמר לקיבליה עינייא דחמינדך ולא י' יסבון לך יתחמייך דידה דלא פשטן מיתין לך יתחמייך ברגלייא דלא רחמן למיתן לך יתברן ומתתיה בן סליק לגביה ר' עקיבא אמר ליה אי לי שאני רואה אותך בכך אמר ליה אי לי שאין אני רואה אותך בכך אמר ליה מה את מקללני אמר ליה ומה את מבעט ביסורין רבי הושעיה רבה הוה רביה דבדיה חד סגי נהורא והוה ילף אכול עימיה בכל יום חד זמן הוה ליה אורחין ולא מטא מיכול עימיה ברמשא סליק לגביה א"ל לא יכעוס מרי עלי בגין דהוה לי אורחין יומא דין דאמרית דלא ליבויז ביקרא דמרי יומא דין בנן בן לא אכלית עם מרי יומא דין א"ל אתה פייסתה למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמייס קיבל פיוסך א"ל הדא מוא לך א"ל מר"א בן יעקב דר"א בן יעקב עאל חד דסגי נהורא לקרתיה יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה דיימרון דאילו דהוה בר נשא רבא לא יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה עבדין ליה פרנסה דאיךר אמר לון מהו הכין אמרון ליה ר"א בן יעקב יתב לרע מינד וצלו עילוי הדא צלותא אתה גמלתה חסד למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמי יגמול יתך חסד: (דלמא) רבי חמא בר הנינה ורבי הושעיא (רבה) הוון מטיילין באילין כנישיתא דרוד א"ר חמא בר הנינא לר' הושעיא כמה ממון שיקעו אבותי כאן אמר ליה כמה נפשות שיקעו אבותיך כאן ללא הוה אית בני נש דילעון באורייתא רבי אבון עבד אילין ררעיה

בין נכסי דבש. שהוא בן שנה לנכסי איל שהוא בן שתי שנה: ס"ל כסף יעשה לשור האחד. כל נכסי שור אחד הן יומן קרוי שור ורש"י במנחות פי' דמיתורא לשון קדריש שכבר כתיב והקריב על בן הנקר מנחה וכן דריש בזבחים והראשון י"ל: ס"ל או לאיל הא'. כיון שהוא איל כל נכסיו אחד הן בין זקן או שהוא בין י"ג חדש: ס"ל או לפי כדכתיב. כל זה שם שבכבשים שוות הם כדכתיב: בין נכסי גדי. קטן למיש גדול: הגע עלמך. ופרוך הגע עלמך. שיממין חלי שנה עד שיבוא זמן המשמר שנית: ומשני שם משמר. של אותו שנת נמי היה כתוב עליו: ופרוך הגע עלמך.

ריבב"ן
מתני' לגמור חדרים. תשאים על שם שנייים בני טובים מתפרנסין ממנה בשחאי בנענעו שלח יתביישו: כלי שמאלו זו לורך נדק הכיס מניחין אותו. לנדי' ירושלמי תני קדשי מוצה מוילחין את הראוי לכן מקדשי בדיק הבית וילין קדשי בה"ב מוילחין את הראוי לכן מקדשי מוצה. ומניחין כלי שמאלו זו לורך בדיק הבית מניחין אותו והשאר נמכרין ומניחין נופלין ללשכת בדיק הבית ס"ד אותן שהקדישו לקדשי מוצה הקדישו וקמיה דמניחין נופלין ללשכת בדיק' כלומר בשעה שהקדישו עיקר קדושתן לנדי':

תקלין חרתין
הכחוד כי דכש שערין א' וילי צ' עשויים: ס"ל כסף יעשה לשור האחד. דבין גדול בין קטן נכסיו שוין א"ל מהכא דשור בן יומן קרוי שור כדכתיב שור או שבע או עז כי יולד: או לאיל לפי האמר. והלא כבר נאמר או לאיל תעשה מנחה: בן שנה. הוא ככש בן שנתיים הוא איל: ג'ן שלש. שהיה נכסיו יומר: ס"ל או לאיל. מבייחא אשמיטין. א"ר מעט שקריה איל הכל אחד. בן שנתיים וכן ג' או לפי כדכתיב לפי האמר ו'. והלא כבר נאמר או לאיל לנכש האחד: ככשה. וקנה דכבשים: ריבב"ן. וקנה דעזים: ס"ל או ג'. מבייחא: או בעזים. והלא עזים ככלל כבשים הם: גדי. היינו כחור: ס"ש. וכן: ג'ן. לוגין. הוא רביעיית הדין שהדין י"ב לוג ור"ה הדינא דבבלי (מנחות 65 ב 35 א): הגע עלמך ו'. אשמיטין מהדר ללומר מה בדיק שהיה כתוב עליו שם הדין יבול המיחא להמתין בשבוע האחרת שיגיע זמן זה הכחוד בחומת: שם משמר. ומשני שהיה כתוב שם המשמר והשאר אשמיטין: משמר אחד וכל הדין יבול המיחא להמתין להמתין עד שיחזור תהיה זה המצות: ופרוך הדין יבול ומשני שם יום ושם ודחש כחוב. שלח שייך שיממין זמן הדיק עד שילך בן: מתני' לפי שם תשאים. על שם שנתמין לנכש כסתר והמתפרנסים ממנה נופליים כסתר: ללשכת בדיק. ללשכת שנתיים כחובה כל דביק: גבי' לאורחין. מפני שהיו מתביישים לקבל מוצה ומניחין אתם ללשכת שנה לא היה לך: מניחין. לשון לעו: מפני. ממה שהיה נטיל: מלוא. דקדק: בלילה. משום מתן כסתר של מוצה היון ויורקין וזכרתי שופה אף: שהוא מסתכל במלוא. בהשכל וזכרתי שלח איה צויה פחיתות: שפולס ל' ירמיה ממוקם אחר דכתיב בית והון נחלת אבות. וכשנספק זה גמון זו שירד מנכסיו ירושמי ממוקם אחר להפרנסם מהמרים המשפיעים להם כאלומתי שהשפיעו לו: טול ואכסה פורע. דלמחר' בשבת (ק"ה ב) כי אחת עניא אקדיש ליה ריפתא כי היכי דליקדמו בנדין כי נגלג הוא מחזור בעולם כי שאם הוא לא פג עלו או בן עלו ואחרו במי' הקדיש עושה קולמות מוריש להו ומשער להו ו"ש ואחר פורע ציומא אחריתי: מן הדוה נכסי ו'. שאלו נתן לו בשר מרגולא כהרגלו היה חי: נחוס בדיק ע"י ע"מ ע"מ כ"י: איה סוי סבין ציומתי. ציומתי היו וקניס: ע"מ ריש שאם ו'. דגירסת הירושלי כל מונומתי של אדם קלובין מריה ועד יוה"כ. והיה דעמס ביה ממריה ועד יוה"כ הוא אקנת מונוס לכל השנה ולכן עד יוה"כ היו נטילין שיעדין לא קנב להם כחומר וישות בידם לטול מט"כ אחר יו"כ שכבר קנב להם פרנסתם על כל השנה מהסיבה שהיה בידם ולא היו רוצים לטול חכו דשחא בנן של כל השנה אללנו כבר: וכן עמי. עשה עמי דקדק והוא מ"ש יומר ממה שבעל הבית עושה עם העני בעני עושה עם בעל הבית ששאלמר ושם האיש אשר עשיתי וו': ס"ד לך. מוצעו זו וקנה לך מילופה בשר: ואלל. בשר שור ומת: להרוגו של נחמיה. שאילו נתן לו בשר מרגולא כהרגלו היה חי: נחוס בדיק ע"י ע"מ ע"מ כ"י: איה סוי סבין ציומתי. (כ"ה ב) וכאן יומר מדוקדקת: גם ו'. שהיה אומר על כ"ד גם זו נטובה: ודיון. בבבלי מפורש משא ג' תמוזים מאלל ומשמה ומגדים: מוזה שחין א'. שהיה נראה לענין מולה גדול ותל: וכן עמי. לא אמר כמוכרח לזה מאלל אלל שזכרה עמי בנתינתן לו ולא הפליג בקשמו בהדיא דלחיה לקמיה דבנימין דהדיק ור"ל הדין הם מוטלים כסנת מיתה שגדולי' היה מודרן ליתן מקב ועמה חשב בחיזומי יתן לו ומשום כבוד חמיו היה אן לדרכו ח"ש לבית חמיו: אשכחיה. בחיזומי דמית: אקדיס ו'. עמד לנגוד: עיני' דלא חמיו ו'. וה"ש עממו על שלח הביע גדול חוליו ותלישמו וה"ל דהודין: דלא פשען. כמ"ש פחות מפתח את ארץ וו': לך. שהיית נראה מולה גדול ופניו העירו זו: דלא רשעין. בתמיהה וגם אילו היה לך יומר בחיזומי מיראלו ודאגמו על העני היה מולאו עדין חי והיה מלינו: רביה דבדיה. ככל יום משום כבודו: חד ומן וו'. פ"א היו לרי' הא ברכתא שהוא דרך חכמה: דר"כ"י. נא חד סגי נהור למתו כדי שיאמרו אילו לא היה סגי נהור לא היה יומר כדי אלעזר בן יעקב למטה הימנו ועשו לו פרנסה בכבוד: מוזה פניו. שראה שפסידו על המדה כפי ערבו שהיו רגילים בני אדם ליתן לו: א"ל. רבי אלעזר בן יעקב יושב למטה ממך: וללי וו'. התלל הימנו נהור עליו: מגלת חסד. ששב למטה הימנו: שקעו אטוסי. שגנו צמי כנסיות אלו: כמה נפשוס וו'. וכי לא היו בני אדם שפירטו אותם שיעסקו בתורה:

לכך נחלקו בין נכסי עגל לנכסי שור ת"ל ככה יעשה לשור האחד מוגד שלא חלק בין נכסי עגל לנכסי שור או לאיל למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי בן שנה לנכסי בן שנתיים לכך נחלקו בין נכסי שנתיים לנכסי שלש ת"ל יאו לאיל האחד או לשה בכבשים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי בכש לנכסי איל לכך נחלקו בין נכסי כשבה לנכסי רחל ת"ל או לשה בכבשים או בעזים למה נאמר שהיה בדין אם מצאנו שחלק בין נכסי כבש לנכסי איל לכך נחלקו בין נכסי גדי לנכסי תיש ת"ל או בעזים הקיש שכן שבעזים לגדול שבתישים מה זה בשלש לוגין אף זה בשלש לוגין: ושם היום כתוב כו': (א) הגע בעצמך שוייג אותו היום שם משמר היה כתוב עליו הגע בעצמך שוייג אותו המשמר שם היום שם שבת שם חודש היה כתוב עליהן אפילו רוצה לוייג אין מצוי לוייג:

הלכה ד מתני' "שתי לשכות היו במקדש אחת לשכת השאין ואחת לשכת הכלים ועניינים בני טובים מתפרנסין מתוכה בחשאי לשכת הכלים כל מי שהוא מתנדב כלי וזרקו לתוכה ואחת לשלשים יום הנובדין פותחין אותה וכל כלי שמצאו בו צורך לבדק הבית מניחין אותו והשאר (ב) נמכרין ודמיהן נופלין (ללשכת) לבדק הבית: גבי' ר"ה (ב) יעקב בר אבדי ור' יצחק בר נחמן הוון פרינסים והוון יתבין לר' חמא אבוי (ד) דר' יהושעיה דינר והוא יתיב ליה לחורנין רבי זכריה חתניה דר' לוי הוה הכל מליין עליו אמרין דלא צריך והוא נסב מן דדמך בדיק ואשכחין דהוה מפליג ליה לחורנין רבי חנינא בר פפא הוה מפליג מצוה בליליא חד זמן פגע ביה רבבון דרוחיא א"ל לא בן אפן ר' א' לתיסג גבול רעד א"ל ולא בן כתיב צמתן כסתר יכפה אף והוה מוסתפי מנייה וערק מן קומיו אמר (ב) רבי יונה אשרי נותן לרל אין כתיב כאן אלא אשרי משכיל אל דל זה שהוא מסתכל במצוה היאך לעשותה כיצד היה רבי (יוחנן) יונה עושה כשהיה רואה עני בן טובים שירד מנכסיו היה אומר לו בך בשביל ששמעתי שנפלה לך ירושה ממקום אחר מול ואת פורע מן הדוה נכסי הוה א"ל מתנה היא לך חייא בר אדא אית הוה סבין ביומיו מואן דהוה היב להון מבין ריש שתא לצומא רבא הוון נסבין מן בחר בן לא הוון נסבין אמרין ואודשתן גבן נחמיה (ב) איש שיחין פגע בו ירושלמי א' א"ל וזה עמי חדא תרגולא א"ל הא לך (ד) מומותיה דקופרד וזבין קופרד ואכיל ומית והוה צווה ואמר בואו אפרו להרוגו של נחמיה נחוס (ב) איש גם זו היה מולך דרוון לבית חמיו פגע בו מוכה שחין א' א"ל וזה עמי ממה דאית גבך אמר ליה מיהודר חור ושכחיה מית והוה אמר לקיבליה עינייא דחמינדך ולא י' יסבון לך יתחמייך דידה דלא פשטן מיתין לך יתחמייך ברגלייא דלא רחמן למיתן לך יתברן ומתתיה בן סליק לגביה ר' עקיבא אמר ליה אי לי שאני רואה אותך בכך אמר ליה אי לי שאין אני רואה אותך בכך אמר ליה מה את מקללני אמר ליה ומה את מבעט ביסורין רבי הושעיה רבה הוה רביה דבדיה חד סגי נהורא והוה ילף אכול עימיה בכל יום חד זמן הוה ליה אורחין ולא מטא מיכול עימיה ברמשא סליק לגביה א"ל לא יכעוס מרי עלי בגין דהוה לי אורחין יומא דין דאמרית דלא ליבויז ביקרא דמרי יומא דין בנן בן לא אכלית עם מרי יומא דין א"ל אתה פייסתה למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמייס קיבל פיוסך א"ל הדא מוא לך א"ל מר"א בן יעקב דר"א בן יעקב עאל חד דסגי נהורא לקרתיה יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה דיימרון דאילו דהוה בר נשא רבא לא יתב ליה ר"א בן יעקב לרע מיניה עבדין ליה פרנסה דאיךר אמר לון מהו הכין אמרון ליה ר"א בן יעקב יתב לרע מינד וצלו עילוי הדא צלותא אתה גמלתה חסד למאן דמתחמי ולא חמי דין דחמי ולא מתחמי יגמול יתך חסד: (דלמא) רבי חמא בר הנינה ורבי הושעיא (רבה) הוון מטיילין באילין כנישיתא דרוד א"ר חמא בר הנינא לר' הושעיא כמה ממון שיקעו אבותי כאן אמר ליה כמה נפשות שיקעו אבותיך כאן ללא הוה אית בני נש דילעון באורייתא רבי אבון עבד אילין ררעיה

(א) וישראל פאה פ"ח ה"לית, (ב) ויקר' פ' לר, (ג) ע"י מחיור' סו ג, (ד) מעניי כל' א, (ה) ויבון, (ו) נראה דמכר כלן וז"ל ומשני כמי מתניחין לנדין בדיק הבית כלומר ור"ל דהירושלמי משני דמתני' מיירי דשעקר קדושתן היה לנדי'.

**עין משפט
גד מצוה**

י"ח א מ"י פקד ב מערכין ה"יב"ז וי"י מ"טע ה"י"ב ב טו"ש"ע י"ד ס"י רמז סט"ו:

נוסחת הבבלי

(א) הגע עלמך (ששירות אבנו היום ממנו) סי: (ב) נמכרין דלמיתין ונופלין ללשכת בדיק הבית: (ג) דר' אבשעאל (ויני) דינר כי הו מלנישין כי דל"ז למייסב האוה כי דמךך אשכמיה דהוה יתיב מן דליה לאחרינין כי אר"י אשרי משכיל אל לא אשרי נותן כי זה המשחל בנדיק כי נכסי יתיב ליה במתנה א"ר חייא בר אבא כי למימד רשותא גבן סי: (ד) טומימא חזיל ומוטיל קופרד אלל קופרד ומית כי וכן עמי א"ל כי עייס דלא חמין לך יתמחין כי סליק ר"ע לבקרו ליה א"ל כי אורחין לא סליק לגביה לרמשא כי חמי מייסיין מן דחמא ולא מתמחי אמר ליה כי:

הנהרות הגר"א

[א] ויש גורסין רשותא גבן ועוד הלופי גרסאות עניי ציפ"ס סוף מ"ח פאה:

תורה אור השלם

1. פכה יעשה לשור האחד או לאיל האחד או לשה בכבשים או במדבר טו יא
2. לא חסיג גבול רעד אשר בגבול ראשנים בנהלתך אשר תחיל בארץ אשר י? אלוךך נתן לך לרשתה.
3. מן בשרת יכפה אף ושהך בחק תבוק עזך.
4. אשרי משכיל אל דל ביום רעה ומלטהו י? תהלים מא ב